

Čís. 15326.

K § 1309 obč. zák.

Žalobu na náhradu škody proti osobám povinným k doзору nad nedospělým škůdcem (§ 1309 obč. zák.) jest opodstatniti po skutkové stránce vylíčením, v čem záleží tvrzené zavinění těchto osob.

Není-li žaloba takto opodstatněna, nelze vydati rozsudek pro zmeškání vyhovující žalobní žádosti.

(Rozh. ze dne 24. června 1936, Rv I 80/36.)

Žalobce přednesl, že byl poraněn nezletilým synem žalovaných střelou z flobertky, a domáhá se proto na žalovaných náhrady škody tímto jednáním jejich syna mu vzešlé. P r v ý s o u d uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Aby mohlo býti rozsudkem pro zmeškání žalované strany vyhověno žalobě, musí nárok žalobní býti plně opodstatněn skutkovými okolnostmi v žalobě uvedenými, jež podle ustanovení §§ 396 a 398, odst. 1 c. ř. s. jest považovati za pravdivé. V souzeném případě však z poutého tvrzení žalobního, že nezletilý syn žalovaných střílel na dvoře vrabce z flobertové pušky, že při tom střílení byl žalobce střelen do zad a poraněn a že jde o zranění zaviněné nedospělým synem žalovaných, nevyplývá nutně povinnost žalovaných k náhradě škody, kterou žalobce oním zraněním utrpěl a jejíž náhrady se touto žalobou na žalovaných domáhá. Žalovaní mohli by býti z činu svého nedospělého syna odpovědni buďto z důvodů §§ 1301, 1302 nebo 1309, nebo 1315 obč. zák. Žalobce by tedy musel v žalobě tvrditi, která ze skutkových podstat některého z těchto zákonných ustanovení je splněna. Z pouhého jeho tvrzení, že nedospělý syn žalovaných střílel na dvoře z flobertky vrabce a poranil při tom žalobce, nelze na skutkový podklad žádného z těchto zákonných ustanovení usouditi. Ježto jde o žalobu z náhrady škody, musel by žalobce především tvrditi takové konkrétní okolnosti, z nichž by bylo lze usuzovati na vinu žalovaných (§ 1296 obč. zák.), neboť vina žalované strany tvoří základ žaloby o náhradu škody (rozh. čís. 8602 Sb. n. s.). Dovolatel má za to, že v žalobním tvrzení, že nedospělý syn žalovaných střílel na dvoře z flobertky vrabce a při tom ho poranil a škodu mu způsobil, jest prý již obsaženo tvrzení, že žalovaní zanedbali nad svým nedospělým synem povinný dozor, který vyplývá ze zákona. Je sice pravda, že povinnost rodičů k doзору nad dětmi vychází z ustanovení § 1309 obč. zák., avšak z toho ještě neplyne, že žalovaní tento povinný dozor v souzeném případě zanedbali. To by bylo muselo býti v žalobě výslovně tvrzeno a opodstatněno, neboť § 1309 obč. zák. předpokládá samostatné a nezávislé zavinění, totiž zanedbání povinného nebo převzatého dozoru, a bylo proto na žalobci, aby v první stolici k opod-

statnění svého nároku uvedl právě ony skutkové okolnosti, z nichž mnil dovoditi, že žalovaní o chování svého syna věděli nebo při náležité pečlivosti věděti museli, a že přes to nic nezařídili, aby tomuto chování učinili přítrž (rozh. čís. 2902, 8096 Sb. n. s.). Právě v případě § 1309 obč. zák. záleží vše na okolnostech toho kterého případu. I ta okolnost jest důležitá, kolik let bylo škůdci v době způsobené škody, ježto podle toho se též řídí míra povinného dozoru nad ním (rozh. čís. 2902, 8096 Sb. n. s.). Není správný názor dovolatelův, že podle právní domněnky ručí rodiče za každý čin svého nedospělého dítěte a že zákon dopouští jen jejich obranu jako důvod exkulpační. Je sice pravda, že by bylo na žalovaných rodičích, aby se vyvinili, avšak žalobce by musil nejdříve tvrditi a opodstatniti jejich konkrétní zavinění, aby věděli, z čeho se vlastně mají vyvinuti. Není tedy správné tvrzení dovolatelovo, že odvolací soud má za nedokázané okolnosti, které podle ustanovení §§ 396 a 398 c. ř. s. jest míti za dokázány, že jde v té příčině o rozpor s údaji žalobními. Odvolací soud pokládal za prokázány všechny skutkové údaje žalobní, jenže z nich nevyplývá důvodnost nároku žalobního, jak bylo již dovoďeno, a je proto též právní závěr odvolacího soudu správný. Naprosto mylný je názor odvolatelův, že, byla-li žaloba vadná, měl první soud odmítnouti o takové žalobě projednávatí aneb odmítnouti návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání, a že tedy odvolací soud měl rozsudek pro zmeškání z toho důvodu zrušiti, nikoli však jej měniti a žalobu zamítnouti. Soud, je-li k rozhodování o žalobě příslušný, musí žalobu přijmouti tak, jak jest podána, a byl-li učiněn návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání strany žalované a jsou-li podmínky zmeškání splněny, musí rozsudek pro zmeškání vydati, a to na základě údajů žalobních, pokud nejsou vyvráceny předloženými důkazy (§§ 396, 398 c. ř. s.).

Čís. 15327.

Valné shromaždenie účastinnej banky môže odopreť uznať za zvoleného člena dozorného výboru toho, kto bol označený menšinou účastinárov podľa odst. 4 § 11 zák. čís. 239/1924 Sb. z. a n. (v znení čl. XXII zák. čís. 54/1932 Sb. z. a n.), len v tom prípade, keď je do dozorného výboru nevoliteľný.

Dôvodmi nevoliteľnosti do dozorného výboru sú len okolnosti určené v stanovách a v zákone; inak stačí, že ide o fyzickú osobu spôsobilú konať.

(Rozh. z 24. júna 1936, Rv III 20/36.)

Na valnom shromaždení žalovanej účastinnej banky označila žalujúca banka pri voľbe riadnych a náhradných členov do dozorného výboru ako svojho kandidáta na riadne členstvo v dozornom výbore svojho riaditeľa Alexandra M., odvolávajúc sa na oprávnenie dané jej ustanovením odst. 4 § 11 zák. čís. 239/1924 Sb. z. a n. (v znení čl. XXII. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n.), keďže vlastní viac ako $\frac{1}{5}$ účastín žalovanej banky. Valné shromaždenie usnesením väčšiny odoprelo uznať Alexandra